

שבת קכא. (המשנה) עד קכב: (סוף הפרק)

ביאורי מושגים
גרף של רעי - חפץ מוקצה שהוא מסריח מאוד, התירו חכמים להוציאו מהבית, למרות שהוא מוקצה.

ר' אמי: מותר לומר - 'כל המכבה אינו מפסיד'.
(אין לטענה זו סיוע או דחיה מהמשנה)

הגמרא מסתפקת מה ההבדל בין קטן לגוי:
אפשרות א': יש חובה להפריש קטן מאיסורים מה שאין כן בגוי.
אפשרות ב': אמנם אין חובה להפריש קטן מאיסורים,
אבל מדובר בקטן שמכבה על דעת אביו - ואילו גוי
עושה זאת תמיד על דעת עצמו.

משנה
נכרי
אסור לומר לו לכבות,
אבל אם מכבה מעצמו - אין צורך למחות בו.
קטן
אפילו אם מכבה מעצמו - יש למחות בו.

צואת קטן
שהוטלה בשבת
אינה נאסרת
מדין נולד כיוון
שצפוי שתבוא.

1. ההיתר מתייחס לצואת תרנגול,
צואת קטן אינה מוקצה כיוון שהיא מיועדת לכלבים.
2. ההיתר מתייחס לצואה שנמצאת באשפה שבחצר,
צואה שנמצאת בבית מותר להוציאה מדין גרף של
רעי (עיינין בביאור מושגים)

משנה
מותר לשים קערה
על נר - כדי שלא ישרוף את הקרש.
על צואה - כדי שקטן לא ישחק בה.
על עקרב - כדי שלא יזיק.
ריב"ז: אין לכפות על עקרב.

הדיון הוא רק כשצדם כדי שלא יזיקו - ואז זו
מלאכה שאינה צריכה לגופה.
אם צדם בשביל בשרם - אסור לפי כולם.

הריגת בע"ח מזיקים בשבת

כשרודפים אחריו - מותר לכולם מדין פיקוח נפש.

כשלא רודפים אחריו - לפי ר"י: אסור מהתורה (שהרי מלאכה שאינה צריכה לגופה אסורה מהתורה).
לפי ר"ש: רב הונא: כולם אסורים מדרבנן.

הבנה אפשרית בדברי רבי: אסור לרדוף אחריהם, ומותר לדורסם בדרך הילוכו.
הברייתא: את חמשת המינים המסוכנים מותר, את השאר אסור מדרבנן.
רבא בר"ה: הכל מותר.

להלכה נפסק שאת חמשת המינים המסוכנים
מותר להרוג בכל דרך, את שאר המינים מותר
להרוג רק דרך הילוכו (אף אם הולך לשם בכוונה).

חידושו של ר"ח הוא
שפמוטים אלו אינם מוקצה
מחמת חסרון כיס (האסור
בטלטול מכל וכל) אלא כלי
שמלאכתו לאיסור (האסור
בטלטול בשביל שמירת
החפץ, אבל מותר לצורך
גופו או מקומו).

קביעותיו של ר' חנינא
1. פמוטים קטנים שניתן לטלטל ביד אחת - מותר לטלטלם לצורך גופם או מקומם.
2. קרון שאדם אחד יכול לקחת - אינו מוקצה.
3. בית רבי שתו יין שהביאו גויים והיה בחותם אחד (לא ברור האם ההיתר הינו גורף או מוגבל רק לבית הנשיא שמפחדים ממנו).

אם הגוי מכיר את ישראל, ועושה את המלאכה בפניו: אסור ליהנות.

ואם אין חשש שירבה במלאכה בשביל ישראל: מותר ליהנות, גם אם מכירו.

משנה

נכרי שביצע מלאכה בשבת:
אם עשה זאת בשביל עצמו - מותר לישראל ליהנות ממנו.
אם עשה זאת בשביל ישראל - אסור לישראל ליהנות ממנו.

גויים שעשו מלאכה בשביל ציבור:
הולכים לפי רוב התושבים:
אם רובם גויים - מותר.
אם חציים (או פחות) יהודים - אסור.